

ling til den Forening, som staar udenfor Skytteforeningerne, som at give Bevillinger til dem, der staar indenfor, idet man vistnok maa sige, at denne gamle Kreds arbejder lige saa fortræffeligt som de andre.

Formanden: Folketingsmanden for Præstø Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Andreasen: Jeg vil gerne rette en Tak til det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen) for den Tilslutning, han forleden ydede det af mig fremsatte Krav om en Revision af den militære Retspleje. Det ærede Medlem nævnede en hel Række Eksempler paa hensynsløs Behandling af det indkaldte Mandskab og fremhævede navnlig, at man ikke var mindre hensynsløs overfor det ældre Mandskab end overfor Rekrutterne. Jeg vil i denne Forbindelse nævne, at der i Gaar i Vordingborg er afsagt en Krigsretsdom over 18 menige, ogsaa Soldater, som er indkaldte til Sikringsstyrken, en Dom, hvorefter en hel Række Soldater skal hensættes paa Vand og Brød. Beretningen er hidtil kun fremkommet i et enkelt herværende Blad, nemlig „Ekstrabladet“. Jeg har ikke set den officielle Dom, men hvad der er meddelt i Bladet, er, efter hvad jeg privat i dette Øjeblik har bragt i Erfaring, i Hovedsagen rigtigt.

Denne Sag forholder sig saaledes, at de menige fra 19de Bataillons 2det og 4de Kompagni, 18 Mand i alt, var beordret til Tjeneste ovre paa Haarbølle Batteri paa Møen. De nægtede da at udføre en Øvelse, som af en yngre Løjtnant ved Navn Korning var paalagt dem. De havde hele Formiddagen haft meget anstrengende Øvelser under Kommando af denne Løjtnant. Ikke des mindre nægtede han, da han selv gik for at spise Frokost, de paagældende den sædvanlige Frokostpause. Det forekommer mig, at der heri ligger en meget tilforladelig Forklaring paa det Mytteri, de nu dømmes for, og som de ogsaa faktisk efter den nuværende militære Straffelovs strenge Bestemmelser har gjort sig skyldige i. Det hedder i Dommen, at Sagen vil blive henvist til Forsvarsministeren. Jeg vil meget henstille til den højtærede Forsvarsminister at udtale sig om denne Sag, thi dette er et Eksempel blandt mange paa, hvorledes Officerer ved deres hensynsløse Optræden anstifter Ting, som i høj Grad maa beklages. Jeg vil ikke alene anmode om en Udtalelse af den højtærede Forsvarsminister

om denne Sag, men navnlig henstille, at han sørger for, at de paagældende bliver benaadet.

P. E. Hansen: Fra flere ærede Talere er fremkommet Udtalelser, gaaende ud paa, at det særlig er Landbrugets Mænd, der har lukreret ved den foreliggende Krigssituation. Disse Udtalelser beror paa Ukendskab til de virkelige Forhold. Vel maa det indrømmes, at Landbruget som Helhed ingen Grund har til Klage, og det skal ogsaa indrømmes, at det store og mellemstore Landbrug har haft større Indtægter end nogensinde tidligere, men det gælder ikke det mindre Gaardmandsbrug og Husmandsbrugene, som er langt de talrigste. Vel er Priserne paa Landbrugsprodukter højere end nogensinde før, men de højere Produktpriiser forsvinder næsten fuldstændig ved de kolossale Priser paa Foderstoffer, Oliekager og Majs, som Nutidens Landmænd slet ikke kan undvære. Derfor holder det ikke Stik, naar Forholdene for Landbruget som Helhed skildres som saa overordentlig gunstige. Det skal ogsaa nok vise sig, naar vi skal til at finde de store Indtægter og Formuer, der er skabte i disse Krigsaar, at det særlig er andre Erhverv, der har lukreret og indkasseret de store Indtægter og Formuer. Jeg ser ikke rettere, end at det mindre Landbrug havde staaet sig bedre ved at leve under de Forhold, vi havde før Krigen, end under dem, der eksisterer nu, for derigennem med større Sikkerhed og Soliditet at kunne have ordnet sine Forhold.

Nu, da vi staar overfor den tredje Vinter, hvor Dyrtiden øver sit haardeste Tryk paa den mindst modstandskraftige Del af Befolkningen, føler jeg mig overbevist om, at alle Partier paa Rigsdagen vil have den rigtige Forstaaelse af, at man maa gaa til større og yderligere Dyrtidshjælp, end Tilfældet hidtil har været, navnlig til de mange, som mangler Modstandskraft mod den Vinter, der nu nærmer sig. Ligeledes tror jeg, at der vil være Enighed om at fortsætte med de regulerende Foranstaltninger, sigtende til at holde de vigtigste Livsfornødenheder i en taalelig Pris, og i det hele taget at yde de mindre bemidlede og dem med de smaa Indtægter den nødvendige Hjælp. Naar Dyrtiden føles saa haardt af mange i vort Samfund, hvis Færd og Gerninger tager sig dobbelt uhyggelig ud paa Baggrund af den Nød, der findes i mange Smaakaarshjem. Jeg tænker her paa de Mænd, der er grebet af saa megen Gridskhed og Guld tørst, at de ikke kan finde sig i de